

Sonetul verii

Felix

Se-mbrățișează caldul cu seninul
În vremea dintre două rourări,
Și năvălind șuvoi, din patru zări,
Își varsă verdele cu zel preaplinul.

Doar lanul se-aurește-n așteptări
Să-și împlinească-n coacere destinul,
În pâinea ce va-nmiresma căminul
Când vara va cânta prin treierări.

E cald și e frumos, și-atât de bine
Când straiul verii râde înflorat,
Dar coacerea e rostul verii-n sine.

De-aceea, Doamne, pentru crezul dat
Și care-i încă mult prea crud în mine,
Dă-mi coacere, Te rog, ne'ntârziat!

Simion Felix Marțian